

Danielin kirja – sata viisi

Etenevä evankeliumin hylkääminen: Kristuksen syntymästä Stefanoksen kivittämiseen

Jeff Pippenger

2024-02-29

Edellisessä artikkelissa totesimme, että inspiraatio ilmaisi juutalaisten ”sinetöineen evankeliumin hylkäämisensä” ristillä ja vahvistaneen hylkäämisensä jälleen Stefanuksen kivittämisessä. Kuinka tämä voi olla? Evankeliumin hylkääminen tuon historian saivartelevien juutalaisten taholta tapahtui tietenkin asteittain. Heidät oli jo sivuutettu Hänen syntymänsä aikaan. Kristuksen syntymästä Stefanuksen kivittämiseen ulottuva ajanjakso havainnollistaa evankeliumin asteittaista hylkäämistä.

”Ihmiset eivät sitä tiedä, mutta sanoma täyttää taivaan riemulla. Syvemmän ja hellämmän kiinnostuksen vallassa valon maailman pyhät olennot vetäytyvät maan puoleen. Hänen läsnäolonsa kirkastaa koko maailman. Beetlehemin kukkuloiden ylle on kokoontunut lukematon enkelijoukko. He odottavat merkkiä julistaakseen ilosanoman maailmalle. Jos Israelin johtajat olisivat olleet uskollisia heille uskotussa tehtävässä, he olisivat saaneet jakaa ilon Jeesuksen syntymän julistamisesta. Mutta nyt heidät sivuutetaan.” Alfa ja omega, 47.

Jeesuksen syntymästä Stefanoksen kuolemaan asti havainnollistuu muinaisen Israelin asteittain etenevä evankeliumin hylkääminen. Sen tunnustaminen, että juutalaisten Kristuksen hylkääminen oli asteittain etenevä, mahdollistaa sen, että heidän hylkäämisensä ”sinetöityminen” voidaan tunnistaa sekä ristillä, jolloin temppelin esirippu repesi, että Stefanoksen kuolemassa. Esiripun repeäminen oli vertauskuva siitä, etteivät he enää olleet Jumalan liittokansa, ja kun Stefanos kivitettiin, Stefanos näki Jeesuksen seisovan Jumalan oikealla puolella, mikä Danielin kirjan luvussa kaksitoista, jakeessa yksi, on vertauskuva armonajan päättymisestä. Myös Jerusalemin hävitys on vertauskuva armonajan päättymisestä.

”Jerusalemin ylle tulevaa kosta voitii viivyttää vain lyhyen ajan; ja kun Kristuksen katse viipyi tuomitun kaupungin yllä, hän ei nähnyt ainoastaan sen hävitystä, vaan maailman hävityksen. Hän näki, että niin kuin Jerusalem oli annettu hävitettäväksi, samoin maailma tullaan antamaan perikatoon. Hän näki sen koston, joka kohtaa Jumalan vastustajia. Ne tapahtumat, jotka toteutuivat Jerusalemin hävityksessä, tulevat toistumaan Herran suurena ja peljättävänä päivänä, mutta vielä kauheammalla tavalla.” Review and Herald, December 7, 1897.

Vain Jumalan armo esti Jerusalemia tulehasta hävitetyksi ristillä.

Juutalaisten Kristuksen ristiinnaulitsemiseen sisältyi Jerusalemin hävitys. Golgatalla vuodatettu veri oli se paino, joka upotti heidät perikatoon sekä tässä maailmassa että tulevassa. Niin on oleva suurena viimeisenä päivänä, jolloin tuomio kohtaa Jumalan armon hylkääjät. Kristus, heidän loukkauskallionsa, näyttäytyy silloin heille kostavana vuorena. Hänen

kasvojensa kirkkaus, joka vanhurskaille on elämä, on oleva jumalattomille kuluttava tuli. Hylätyn rakkauden, halveksitun armon tähden syntinen joutuu hävitetyksi.” Alfa ja omega, 600.

Vain Jumalan armo viivytti Jerusalemin tuhon toteutumista ristin hetkellä.

”Lähes neljäkymmenen vuoden ajan sen jälkeen, kun Kristus itse oli julistanut Jerusalemin tuomion, Herra viivytti tuomioitaan kaupungin ja kansan ylle. Ihmeellinen oli Jumalan pitkämielisyys niitä kohtaan, jotka hylkäsivät Hänen evankeliuminsa ja murhasivat Hänen Poikansa.” Suuri taistelu, 27.

Viimeisen temppelinpuhdistuksensa aikaan Jeesus oli esittänyt varoituksen paeta Jerusalemistä, kun hänen seuraajansa näkisivät sen hävityksen kauhistuksen, josta profeetta Daniel oli puhunut. Ensimmäisellä kerralla, kun Hän puhdisti temppelin, Hän oli todennut, että juutalaiset olivat tehneet Hänen Isänsä huoneesta ryövärien luolan, mutta viimeisellä kerralla Hän sanoi: ”teidän huoneenne” jätetään teille autioksi. Jo ennen ristiä, jonka toteutuminen oli aivan käsillä, temppeli, jossa esiripun oli määrä revetä ristiinnaulitsemisen hetkellä, oli jo määritelty juutalaisten huoneeksi, ei Jumalan huoneeksi. Sisär White käsittelee sitä, milloin Kristus antoi tuon julistuksen, ja todistuksensa edetessä hän käsittelee myös neljäkymmentä vuotta jatkunutta pidennettyä armon aikaa.

Kristuksen sanat papeille ja hallitusmiehille: ”Katso, teidän huoneenne jätetään teille autioksi” (Matteus 23:38), olivat saattaneet kauhun heidän sydämiinsä. He teeskentelivät välinpitämättömyyttä, mutta kysymys näiden sanojen merkityksestä nousi lakkaamatta heidän mieleensä. Näkymätön vaara näytti uhkaavan heitä. Saattoiko olla, että tuo suurenmoinen temppeli, kansakunnan kunnia, olisi pian raunioina?...

”Kristus antoi opetuslapsilleen merkin siitä hävityksestä, joka oli kohtaava Jerusalemiä, ja Hän kertoi heille, kuinka paeta: ’Mutta kun näette Jerusalemin sotajoukkojen saartamana, silloin tietäkää, että sen hävitys on lähellä. Silloin ne, jotka ovat Juudeassa, paetakoot vuorille, ja ne, jotka ovat sen keskellä, lähtekööt pois, älköötkä ne, jotka ovat maaseudulla, menkö sinne sisälle. Sillä ne ovat koston päiviä, jotta kaikki, mikä on kirjoitettu, kävisi toteen.’ Tämä varoitus annettiin noudatettavaksi neljäkymmentä vuotta myöhemmin, Jerusalemin hävityksen aikana. Kristityt tottelivat varoitusta, eikä yksikään kristitty menehtynyt kaupungin kukistuessa.” Alfa ja omega, osa 4, s. 628, 630.

K Kristus ristiinnaulittiin vuonna 31, ja lähes neljäkymmentä vuotta myöhemmin, vuonna 70, Jerusalemi hävitettiin kolmen ja puolen vuoden piirityksen jälkeen. Kuinka Jerusalemi olisi voitu hävittää ristillä vuonna 31, jos jäljellä oli vielä kolme ja puoli vuotta koeaikaa, joka Danielin kirjan yhdeksännen luvun jakeessa kaksikymmentäneljä määritellään seitsemäksikymmeneksi viikoksi? Kuinka nämä näennäiset ristiriidat voidaan ratkaista? Helpoin ratkaisu on yksinkertaisesti todeta, että kun on kyse seitsemänkymmenen viikon edustaman koeajan päättymisestä, se on ymmärrettävä koeajan asteittaisena päättymisenä. Tämä pitää paikkansa, mutta se poistaa kaiken profeettallisen täsmällisyyden sovellettaessa tuon historian tienviittoja. Yritän selittää.

Jos helluntai edustaa pian tulevaa sunnuntailakia, jolloin Babylonissa oleva toinen lauma kutsutaan ulos, miksi evankeliumi meni pakanoille vasta kolme ja puoli vuotta helluntain jälkeen? Onko Kristuksen kuolema vai Stefanuksen kuolema merkki armonajan päättymisestä muinaiselle Israelille? Jos laodikealainen adventismi lakkaa olemasta seurakunta pian tulevan sunnuntailain kohdalla, edustiko temppelin hävitys vuonna 70 laodikealaisen adventismin temppelin loppua sunnuntailain yhteydessä? Se, mikä saattaa näyttää näennäisiltä epäjohdonmukaisuuksilta, ratkeaa soveltamalla periaatetta ”rivi rivin päälle”, ja kun tätä sovellusta käytetään, niiden tienviittojen todistus, joita olemme tunnistamassa, käy hyvin selväksi ja täsmälliseksi.

Viikko, jonka aikana Kristus vahvisti liiton, jakautuu kahteen yhtä pitkään kolmen ja puolen vuoden jaksoon. Ensimmäinen kolmen ja puolen vuoden jakso alkaa Kristuksen kasteesta ja päättyy Hänen kuolemaansa. Kaste on Hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa vertauskuva, joten tuon kolmen ja puolen vuoden jakson alku on sama kuin sen loppu. Tuona aikana Kristus esitti evankeliumin yksinomaan juutalaisille. Tuon kolmen ja puolen vuoden jakson päättyminen merkitsee seuraavan kolmen ja puolen vuoden jakson alkua. Toisen kolmen ja puolen vuoden jakson alku on Kristuksen kuolemassa, ja se päättyy Stefanuksen kuolemaan. Tuona aikana opetuslapset esittivät evankeliumin yksinomaan juutalaisille.

Nämä kaksi ajanjaksoa, jotka ovat erillisiä profeettallisia linjoja, on tuotava yhteen ”rivi rivin päälle”. Sekä aluilla että loppuilla on Alfa ja Oomega -allekirjoitus, sillä alku- ja loppuhistoriat ovat samat. Molemmat kestoltaan olevat ajanjaksot ovat samanlaiset, ja kummankin ajanjakson aikana suoritettava työ on samanlaista. Kristus, joka on Ensimmäinen ja Viimeinen, on myös kaiken Luoja, ja siinä suhteessa Hän on Totuuden Luoja. Heprean sana ”totuus” on muodostettu kolmesta heprealaisesta kirjaimesta. Ensimmäinen kirjain, jota seuraa kolmastoista kirjain ja sitten heprealaisen aakkoston viimeinen kirjain, yhdistyvät muodostaen hepreankielisen sanan ”totuus”.

Molemmissa kolmen ja puolen vuoden jaksoissa Kristus on ensimmäinen ja viimeinen, sillä Kristus on ensimmäisen jakson alussa kasteessaan, niin kuin Hän on sen lopussakin kuolemassaan ensimmäisessä jaksossa. Ja Kristus on kuolemassaan toisen jakson alussa, ja Hän seisoo Jumalan oikealla puolella toisen jakson lopussa. Luku kolmetoista on kapinan vertauskuva, ja kummassakin jaksossa, esitettiinkö evankeliumi henkilökohtaisesti Kristuksen toimesta tai toisessa jaksossa Hänen opetuslastensa kautta, saivartelevat juutalaiset kapinoivat evankeliumin sanomaa vastaan.

Molemmat ajanjaksot ovat samanpituisia, niissä on Alfa ja Omega -tunnusmerkki, ja ne osoittavat samaan evankeliumin sanomaan. Nämä kaksi ajanjaksoa on tuotava yhteen ”rivi rivin päälle”. Menetelmä ”rivi rivin päälle” on myöhäissateen koetteleva menetelmä. Se on viimeisten päivien menetelmä, ja ne totuudet, jotka tuon menetelmän avulla viimeisinä päivinä tunnistetaan ja vahvistetaan, ovat se, mikä puhdistaa tai kirkastaa Leevin pojat sadan neljänkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen aikana.

Kenelle hän opettaisi tietoa, ja kenelle tekisi opin ymmärrettäväksi? Niillekö, jotka on vieroitettu maidosta ja vedetty pois rinnoilta? Sillä käskyn tulee olla käskyn päällä, käskyn päällä käsky; rivin päällä rivi, rivin päällä rivi; vähän täällä, vähän tuolla. Sillä änkyyttävän huulin ja vieraalla kielellä hän puhuu tälle kansalle. Heille hän sanoi: Tämä on lepo, jossa

voitte saattaa väsyneen lepäämään; ja tämä on virvoitus; mutta eivät he tahtoneet kuulla. Niin Herran sana oli heille käsky käskyn päällä, käsky käskyn päällä; rivi rivin päällä, rivi rivin päällä; vähän täällä, vähän tuolla; jotta he menisivät ja kaatuisivat selälleen ja murskaantuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi. Jesaja 28:9–13.

Seuraava Jesajan jae puhuttelee pilkkaajia, jotka hallitsevat Jerusalemin kansaa. Näille pilkkaajille ”lepo ja virvoitus” (myöhäissade), jota he kieltäytyivät ”kuulemasta”, on se, mikä saa heidät ”menemään ja kaatumaan selälleen, ruhjoutumaan, joutumaan paulaan ja vangituiksi”. Tämä koetus esitettiin heille toisen kielen kautta, sillä Elia, Johannes Kastaja ja William Miller eivät olleet oman historiansa teologisissa kouluissa koulutettuja. Myöhäissateen sanoma, joka koettelee laodikealaista adventismia, on se sanoma, joka syntyy ”käsky käskyn päälle” soveltamisesta.

Kun se viikon ensimmäinen kolme ja puoli vuotta, jonka aikana Kristus vahvisti liiton, asetetaan viikon toisen kolme ja puolen vuoden jakson päälle, löydämme profeetallista valoa, joka selventää kaikki näennäiset epäjohtonmukaisuudet, joita tutkivassa mielessä saattaa herätä. Tuo viikko oli se aika, jolloin Liiton Sanansaattajan tuli vahvistaa liitto, ja raamatullinen liitto on vahvistettava verellä. Kristuksen kaste ja ristiinnaulitseminen sekä Stefanuksen kivittäminen viittaavat kaikki vereen. Molemmat linjat edustavat liiton verta, ja nuo linjat vahvistavat liiton.

Kun ne tuodaan yhteen ”rivi rivin päälle”, kaste ja ristiinnaulitseminen ovat ensimmäinen tienviitta, ja ristiinnaulitseminen sekä Stefanuksen kivittäminen ovat viimeinen tienviitta. Kun ne tuodaan yhteen yhdeksi linjaksi, havaitsemme ristin ja Mikaelin nousevan seisomaan Stefanuksen kuoleman hetkellä kahtena todistajana juutalaisten sinetöidessä evankeliumin hylkäämisensä. Kristuksen kuolema on myös hänen opetuslapsensa Stefanuksen kuolema, mikä on pääsiäinen, kun nämä kaksi linjaa yhdistetään. Kolme päivää myöhemmin Kristus herätetään kuolleista esikoislyhteen uhrina.

Mutta nyt Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneiden joukosta. 1. Korinttolaiskirje 15:20.

Pääsiäisen ja kolmantena päivänä vietettävän ensi hedelmien juhlan välissä alkaa happamattoman leivän juhla. Happamaton leipä ei ”kohoa”, eikä Kristus noussut toisena päivänä; Hän nousi kolmantena päivänä. Kristus ja Stefanus kuolevat yhdessä ”rivi rivin päälle” -sovelluksessa, mutta Stefanus herätetään kuolleista Kristuksen jälkeen, sillä ensi hedelmän ylösnousemuksella on järjestyksensä.

Mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan. 1. Korinttolaiskirje 15:22.

Kevään juhlia ei voida erottaa toisistaan, sillä ne liittyvät suoraan toisiinsa. Tässä merkityksessä helluntai edustaa pian tulevaa sunnuntailakia, jolloin tapahtuu Pyhän Hengen vuodatuksen toistuminen, ja Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toinen ääni kutsuu silloin niitä, jotka eivät tällä hetkellä tunne evankeliumia, lähtemään ulos Babylonista. Sana ”Babylon” perustuu sanaan ”Babel”, joka merkitsee sekaannusta, sillä Babelin kukistumisessa Jumala sekoitti kielet, ja helluntaina Jumala kumoaa kielten sekaannuksen viedäkseen evankeliumin maailmaan. Näin ollen

helluntai ja sunnuntailaki vastaavat toisiaan.

Helluntaina opetuslapsille annettiin kielten lahja, mutta heidän sanomansa rajoittui tuolloin yhä juutalaisiin. Kun molemmat linjat saatetaan yhteen, helluntai sijoittuu vuoteen 34, jolloin Stefanos kivitettiin ja evankeliumi vietiin silloin niille, jotka eivät tällä hetkellä tunne evankeliumia.

Stefanos edustaa niitä, jotka herätetään kuolleista ”hänen tullessaan”, mutta jotka ovat kuolleet hänen kanssaan. Ensihedelmäuhri merkitsee Kristuksen ylösnousemusta kolmantena päivänä, ja se merkitsee myös Viikkojuhlan alkua, joka on myös helluntaijuhla ja joka muistuttaa kymmenen käskyn antamisesta Siinailla.

22. lokakuuta 1844 asettuu ristin kanssa samalle linjalle, sillä muiden todisteiden ohella sisar White rinnastaa opetuslasten pettymyksen ristin jälkeen siihen pettymykseen, joka seurasi 22. lokakuuta 1844. Sekä risti että 22. lokakuuta 1844 ennakoivat pian tulevaa sunnuntailakia. Myös helluntai on pian tulevan sunnuntailain esikuva, mutta helluntai tuli viisikymmentäkaksi päivää ristin jälkeen. Risti, jota pääsiäinen esikuvasi, aloittaa juhlasarjan, joka muistomerkin tavoin säilyttää muinaisen Israelin vanhat polut siitä yöstä, jolloin kuoleman enkeli kulki Egyptin ohi, aina lain antamiseen saakka. Vaikka juhlilla on omat erityispiirteensä, ne ovat erottamattomasti sidoksissa toisiinsa. Sen vuoksi on oikein soveltaa koko viidenkymmenen kahden päivän jaksoa pääsiäisestä helluntaihin yhtenä ainoana tienviittana.

Tästä syystä risti, Stefanoksen kuolema ja helluntai kaikki esikuvaavat pian tulevaa sunnuntailakia, jolloin asteittainen toimeenpaneva tuomio nykyaikaista Babylonia vastaan alkaa, kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toinen ääni alkaa kutsua Jumalan muuta laumaa pois Babyloniasta. Tällä tienviitalla toimeenpaneva tuomio Jerusalemiä vastaan saapui, vaikka Jumala armossaan lykkäsi temppelin ja kaupungin varsinaista hävitystä lähes neljäkymmentä vuotta ristin jälkeen vuoteen 70 jKr. saakka. Muinaisen Jerusalemin hävitys edustaa sen asteittaisen toimeenpanevan tuomion alkua, joka alkaa Yhdysvalloissa, kun ”kansallista luopumusta seuraa kansallinen perikato”.

Totuus vahvistetaan kahden todistajan todistuksella, ja niissä kahdessa kolmen ja puolen vuoden jaksossa, joiden aikana Kristus vahvisti liiton, löydämme kaksi todistajaa kuolemasta ja ylösnousemuksesta, joka liittyy siihen historiaan, joka tunnistaa pian tulevan sunnuntailain. Tuo sunnuntailaki Ilmestyskirjan yhdestoista luvussa tunnistetaan ”suuren maanjäristyksen hetkeksi”. Tuo ”hetki” on suorassa yhteydessä kahteen todistajaan, jotka antoivat kolmen ja puolen vuoden todistuksen. Heidän todistuksensa päättyy heidän kuolemaansa ja ylösnousemiseensa.

Heidän kolmen ja puolen vuoden todistustyötään, jota seurasi heidän kuolemansa ja ylösnousemuksensa, on kuvattu sekä Jeesuksen että Stefanuksen kuolemalla ja ylösnousemuksella, sillä ”rivi rivin päälle” Stefanus esitetään ylösnousseena Kristuksen kanssa. Ensihedelmien juhlassa uhrattiin kaksi ensisijaista uhria.

Toinen oli virheetön karitsa, ja toinen ohralahja. Ohra edusti tulevaa satoa, ja karitsa edusti Kristusta. Kristus herätettiin kuolleista kolmantena päivänä, ja Stefanus edusti niitä, jotka seuraavat, ja ohra edusti satoa, jonka oli määrä seurata. Ilmestyskirjan yhdenkymmentä luvun kaksi

todistajaa todistivat kolmen ja puolen vuoden ajan, minkä jälkeen heidät surmattiin, ja sitten heidät herätettiin kuolleista kolme ja puoli päivää myöhemmin. Nuo kaksi todistajaa oli esikuvallisesti ennakoitu Kristuksessa, joka oli esikoishedelmä, sillä he edustavat niitä sataneljäkymmentäneljää tuhatta, jotka myös ovat esikoishedelmiä.

Ja minä näin, ja katso, Karitsa seiso i Siionin vuorella, ja hänen kanssaan sataneljäkymmentäneljätuhatta, joiden otsiin oli kirjoitettu hänen Isänsä nimi. Ja minä kuulin äänen taivaasta ikään kuin paljojen vetten pauhinan ja ikään kuin suuren ukkosenjylinän; ja minä kuulin kanteleensoittajain äänen, heidän soittaessaan kanteleillaan. Ja he lauloivat ikään kuin uutta virttä valtaistuimen edessä ja neljän olennon ja vanhinten edessä; eikä kukaan voinut oppia sitä virttä paitsi ne sataneljäkymmentäneljätuhatta, jotka oli lunastettu maasta. Nämä ovat ne, jotka eivät ole saastuttaneet itseään naisten kanssa, sillä he ovat neitsyet. Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, minne ikinä hän menee. Nämä on lunastettu ihmisten joukosta esikoishedelmäksi Jumalalle ja Karitsalle. Eikä heidän suussa ole havaittu vilppiä, sillä he ovat nuhteettomat Jumalan valtaistuimen edessä. Ilmestys 14:1–5.

Ohralyhde ensimmäisten hedelmien juhlassa edusti tulevaa satoa, ja Stefanus vuonna 34 seurasi Kristuksen kuolemaa vuonna 31, vaikka ”rivi rivin päälle” he kuolivat samassa tienviitassa. Ensimmäisten hedelmien uhrien yhteydessä Kristus oli teurastettu karitsa ja Stefanus oli ohra. Paavalin mukaan ”Kristus” on ”nukkuneitten esikoinen”, ja sitten ”sen jälkeen Kristuksen omat hänen tulemuksessaan”. Ne sataneljäkymmentäneljätuhatta ovat esikoishedelmiä, ja he ovat niitä, ”jotka seuraavat Karitsaa, mihin ikinä hän menee”.

Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun ”suuren maanjäristyksen” ”hetkellä” ne kaksi todistajaa, jotka ovat profetoineet kolme ja puoli vuotta vain tullakseen surmatuiksi ja maataukseen kaduilla kolme ja puoli päivää, herätetään eloon. He ovat niitä, joita edusti Stefanos, joka profeettallisesti herätettiin ylös yhdessä Jeesuksen kanssa, mutta myös Jeesuksen jälkeen. Sen tähden heidät herätetään eloon ”kolmen ja puolen päivän” kuluttua siitä, kun peto, joka nousi syvyydestä, murhaa heidät. Samana ”hetkenä”, jona heidät herätetään eloon, he nousevat taivaaseen tunnusmerkkinä. Heidän ylösnousemuksensa ja taivaaseenastumisensa prosessi on huolellisesti hahmoteltu Jumalan profeettallisessa Sanassa, ja siihen sisältyy se, että heitä esikuvasi Stefanoksen kirjaimellinen kuolema, edustaen siten hengellistä kuolemaa, joka toteutuu kahden todistajan kohdalla heidän muuttuessaan kolmannen enkelin laodikealaisesta liikkeestä kolmannen enkelin filadelfialaiseen liikkeeseen.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

”Yksi asia on varma: ne seitsemännen päivän adventistit, jotka asettuvat Saatanan lipun alle, luopuvat ensin uskostaan niihin varoituksiin ja nuhteisiin, jotka sisältyvät Jumalan Hengen Todistuksiin.

Kutsua suurempaan pyhittäytymiseen ja pyhempään palvelukseen esitetään, ja sitä tullaan edelleen esittämään. Jotkut, jotka nyt esittävät Saatanan ehdotuksia, tulevat järkiinsä. On niitä, jotka ovat tärkeissä luottamustehtävissä eivätkä ymmärrä tätä aikaa koskevaa totuutta. Heille sanoma on annettava. Jos he ottavat sen vastaan, Kristus hyväksyy heidät ja tekee heistä

työtovereita kanssaan. Mutta jos he kieltäytyvät kuulemasta sanomaa, he asettuvat Pimeyden Ruhtinaan mustan lipun alle.

”Minua on kehotettu sanomaan, että kallisarvoinen totuus tätä aikaa varten avautuu ihmismielille yhä selvemmin. Erityisessä merkityksessä miesten ja naisten tulee syödä Kristuksen lihaa ja juoda hänen vertansa. Ymmärrys tulee kehittymään, sillä totuus kykenee jatkuvaan laajenemiseen. Totuuden jumalallinen alkuunpanija tulee yhä läheisempään yhteyteen niiden kanssa, jotka jatkavat hänen tuntemisessaan. Kun Jumalan kansa ottaa vastaan hänen sanansa taivaan leipänä, he tulevat tietämään, että hänen lähtönsä on valmistettu niin kuin aamunkoitto. He saavat hengellistä voimaa, niin kuin ruumis saa fyysistä voimaa, kun ravintoa syödään.”

“Me emme puoleksikaan ymmärrä Herran suunnitelmaa siinä, että hän vei Israelin lapset pois Egyptin orjuudesta ja johdatti heidät erämaan kautta Kanaaniin.

”Kootessamme evankeliumista loistavia jumalallisia säteitä saamme selvemmän käsityksen juutalaisesta järjestelmästä ja syvemmän arvostuksen sen tärkeistä totuuksista. Totuuden tutkimisemme on yhä keskeneräistä. Olemme koonneet vain muutamia valonsäteitä. Ne, jotka eivät päivittäin tutki Sanaa, eivät ratkaise juutalaisen järjestelmän ongelmia. He eivät ymmärrä niitä totuuksia, joita temppelipalvelus opetti. Maailmallinen käsitys Jumalan suuresta suunnitelmasta estää hänen työtään. Tuleva elämä avaa niiden lakien merkityksen, jotka Kristus, pilvenpatsaaseen verhoutuneena, antoi kansalleen.” Spalding and Magan, 305, 306.